Recensie: Welcome to the rebellion ***

Schouwburg Noord
vrijdag 17 juni 2022

foto © Johannes Vande Voorde

Recensie:
Met Welcome to the rebellion is stand up comedian Michael Van Peel terug nadat ie de eindejaarsconferences voor bekeken liet. In Schouwburg Noord bracht ie bij 30 graden buiten in een donkere zaal de voorlaatste show van zijn eerste reeks voorstellingen. Ook volgend seizoen tourt de Schotenaar, ondertussen een veertiger, namelijk met deze productie. Een die gaat over ouder worden ('niet alle lichaamsdelen worden tegelijkertijd wakker', 'vanaf 50 wordt het leven één grote quiz' …), extreme wokers, influencers ('marktkramers', 'die hebben we niet nodig'), ouders die hun kinderen over beschermen en inpakken in de fluo ('Als je vroeger een reflector aan je velo had, was je al en jeanet') en mensen die als hobby verontwaardigd zijn op social media ('If you are not paying for the product, you are the product') op zijn plaats zet, maar ook het absurde aankaart van pakweg een beker koffie waarop een waarschuwing gedrukt staat dat de inhoud ervan heet kan zijn. Welcome to the rebellion is een goeie en voor een veertiger als ondergetekende best wel herkenbare voorstelling geworden, al flirt Van Peel soms met de houdbaarheidsdatum als ie bijvoorbeeld een onderwerp aansnijdt als de eerste lockdown en de avondklok, die toch alweer ruim twee jaar achter ons liggen.

Nu goed, het kan ook gewoon zijn dat het aan mij ligt. Die eerste lockdown (waar we nog wél solidair waren met de zorgsector, om 8 uur 's avonds een applaus gaven en de ploeg van 11 miljoen vormden, een initiatief dat weliswaar naarmate de weken verstreken al snel aan impact en deelnemers verloor) en avondklok was namelijk niet van toepassing voor mensen die een essentieel beroep uitoefenden zoals ik, terwijl Michael Van Peel toen moest vaststellen dat hij minder essentieel was dan een breiwinkel. Dus mijn ervaring was ook compleet anders. Een bus die alleen voor jou reed, leek alsof je een tijdlang een privéchauffeur aangeboden gekregen had op kosten van de belastingbetaler. Idem voor de trein naar Brussel waar ik niet zelden een wagon voor mij alleen had tijdens de spits. Ik heb me kortom zelden een échte VIP gevoeld, maar wat ik toen meemaakte kwam aardig in de buurt. Al was het wel zo dat in onze hoofdstad toen de ene essentiële broodjeszaak na de andere toch sloot omdat het kantoorleven er gewoon zo goed als was stilgevallen.
Later werd er versoepeld en kon je gaan shoppen en musea bezoeken op afspraak. Hoe heerlijk was dat om in alle rust en discretie die activiteiten te kunnen doen! Hoe dan ook, Van Peel slaagde er toen hij het corona-onderwerp aansneed wel in om het Vlaams Belang even op zijn plaats te zetten toen hij meegaf dat deze extreemrechtse partij tegen de coronapas was en hij zo vaststelde dat dat de eerste keer was dat het Vlaams Belang opkwam voor mensen zonder papieren. Touché. Lachen deed ie ook met al wie de pandemie

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vergeleek met een oorlog. Een vergelijking die niet opgaat, zo leert het conflict tussen Oekraïne en Rusland ons nu. Van Peel beeldde zich ook al enkele verfilmingen in van de coronapandemie: The longest day zou dan kunnen gaan over wachten op een pakje van bol.com dat met vertraging arriveert of Band of Hamsterers over wie er WC-papier ging hamsteren.

Maar nu is het massatoerisme teruggekeerd naar de musea en ook dat is Van Peel duidelijk niet ontgaan. Hij hekelt de mensen die foto's nemen van schilderijen of zoals wij vroeger naar Japanners keken, een gans concert zitten te filmen met hun smartphone. Uitgestelde beleving, vindt ie het, die er vaak nadien gewoon niet van komt. Want velen zien die filmpjes achteraf immers niet terug. De beste cafés zijn die zonder bereik, stelt Michael Van Peel ook die verder pleit om onze gsm wat vaker uit te zetten in Welcome to the rebellion. Want anders ga je alles overlaten aan Google die discussies zo de kiem in smoort. Dat brengt hem bij de vaststelling dat we met z'n allen te afhankelijk zijn geworden van onze telefoon, of beter: de robot.

Als een superheld kwam ie op, refererend naar Star Wars, met een lichtsabel in de hand. Niet veel later die toevoegend aan de linkerkant zodat zijn setting compleet was. Heerlijk was het om hem in interactie te zien gaan met zijn vrouwelijke technicus, door even met zijn voet op het podium te stampen zodat die lamp de juiste kleur zou krijgen als de andere die op het podium lagen. Het moet gezegd - en toegegeven recensenten zetten die mensen nauwelijks of véél te weinig in het spotlicht - qua belichting was deze Ode to the rebellion door T10 een pareltje.

Michael Van Peel horen we aan het begin ook sakkeren en zich afvragen waarom ie vestimentair gekozen had voor een bruin leren jasje voor deze tour terwijl het buiten zo warm was. Met zijn vrouwelijke technicus had ie een deal gesloten dat hij het tot een bepaald punt (redelijk ver hoor) in de voorstelling zou aanhouden. Daar aangekomen, zorgde dat voor een applaus van het publiek - dat opmerkelijk uit veel vrouwen bestond die nog geen ongevraagde dick pics hadden ontvangen in hun leven - en bewondering aan de lichttafel. Het had ook wat weg van de cues die Bart Cannaerts in het begin van zijn shows aan het publiek meegeeft. Met dat verschil dat het bij Van Peel om een zeldzaam spontaan moment draaide. Op de voor de locatie aangepaste intro na waarbij hij zich onder andere afvroeg wat het verschil is tussen een CC en een Schouwburg (voor zover wij weten is dat de subsidiegraad en het (boven)lokale publieksbereik dat het voor ogen heeft) en de lokale actualiteit (een verijdelde ontvoering in een Mini, waarbij de comedian zich afvroeg wie men wou ontvoeren in die kofferbak: 'William Boeva?') voelde de show, die zo nu en dan inzakte en enkele inkakmomenten kende, namelijk gescript aan met als grote uitzondering de uitdaging van de dag tussen hem en zijn vrouwelijke technicus. Kortom: we zouden hem graag nog wat meer zien freewheelen hebben.

Sterk is ie wanneer ie stelt dat het Zuid-Afrikaans accurater is qua woordenschat dan die van ons. Een washandje heet er waslappie, een WC-rol holrol en samenleving apartheid, klinkt het scherp. Ook voor de eigen sector is hij dat. Zo wist de Schotenaar dat een acteur of actrice in een productie van Studio Orka door een theaterdirecteur in Manchester verboden werd om een rolstoelpatiënt te spelen. Dat mocht enkel door iemand die effectief een fysieke beperking had, vond ie, wat Van Peel terecht de bemerking deed maken dat als je mindervalide bent je dan niet meer over een rol spelen, kunt praten. Daarnaast is het problematisch wanneer je dergelijke mensen enkel gaat casten omwille van hun beperking om een personage met een beperking neer te zetten. De stand up comedian stelt dan ook dat extreme wokers best het zwijgen worden opgelegd door 'woké' te antwoorden of beter nog door met een woke tegenargument op de proppen te komen. Hier bijvoorbeeld dat de acteur of actrice zich zou kunnen identificeren met iemand die een fysieke beperking heeft, die ie 'een transvalide' doopt. 'BMW-rijder' mag je niet meer zeggen overigens voegde hij daar fijntjes aan toe. Tegenwoordig luidt het 'mensen met een pinkerbeperking'. En over La Boum-festival

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

stelde ie dat zelfs Dour Festival op vlak van diversiteit daar nog een puntje aan kon zuigen. Een bom van een voorstelling mag Welcome to the rebellion dan wel niet zijn, onderhoudend is ie zeker.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.